

## U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Pavla Simona a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **M. F. a A. F.** na rozhodnutí kompetenčního sporu, jehož jednou stranou mají být **Městský soud v Praze** a **Nejvyšší správní soud** a jehož dalšími účastníky jsou účastníci řízení, které se vedlo u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 A 162/2014 o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 8. 8. 2014, čj. 52865/2014/4402: žalobci **M. F.**, narozený 3. 12. 1940 a **A. F.**, zastoupeni Mgr. Jitkou Snítílovou, advokátkou se sídlem 28. října 1001/3, Praha 1, a žalovaná **Česká republika - Ministerstvo financí**, IČ 00006947, se sídlem Letenská 15, Praha 1,

**t a k t o :**

Návrh **se odmítá.**

**O d ů v o d n ě n í :**

Návrhem doručeným dne 16. 9. 2015 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon o některých kompetenčních sporech“), se žalobci M. F. a A. F. domáhali, aby zvláštní senát rozhodl, že o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ve věci náhrady za znárodněný majetek podle dekretu presidenta republiky č. 101/1945 Sb., o znárodnění některých podniků průmyslu potravinářského (dále jen „dekret č. 101/1945 Sb.“), je příslušný rozhodnout soud, který rozhoduje podle zvláštního zákona ve věcech správního soudnictví.

Z předloženého podání a jeho příloh vyplynulo, že Ministerstvo financí vydalo dne 7. 5. 2014 rozhodnutí čj. MF-39191/2014/4402-49775/2013/44, kterým zamítlo žádost žalobců o poskytnutí náhrady za znárodněný majetek (podnik Pardubická rafinerie lihu, továrna na likéry a octovou trest' J. Wertheimer akc. spol.). Ministr financí napadeným rozhodnutím ze dne 8. 8. 2014, čj. 52865/2014/4402, zamítl rozklad žalobců a rozhodnutí ze dne 7. 5. 2014 potvrdil.

Žalobci se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí ministra financí v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud usnesením ze dne 10. 2. 2015, čj. 10 A 162/2014 - 33, žalobu odmítl. V odůvodnění usnesení odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, čj. 5 As 88/2008 - 85, na jehož základě měl za to, že právo na náhradu za znárodněný majetek má soukromoprávní charakter a že závěry dosavadní judikatury o soukromoprávní povaze rozhodnutí správního orgánu o náhradě za vyvlastnění či za ztrátu majetku lze v plném rozsahu vztáhnout i na rozhodnutí v projednávané

věci. Žalobci by se tedy dle městského soudu měli proti rozhodnutí ministra financí bránit žalobou v občanském soudním řízení. Městský soud žalobce poučil, že může ve sporné věci podat žalobu „u obecného soudu účastníka, jemuž byla nebo podle návrhu podaného u správního orgánu měla být uložena povinnost k plnění (§ 250 odst. 1 písm. a/ o. s. ř.)“.

Žalobci proti rozhodnutí městského soudu podali kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 11. 6. 2015, čj. 7 As 56/2015 - 29, zamítl jako nedůvodnou. Dospěl k závěru, že rozhodnutí ministra financí ze dne 8. 8. 2014 je rozhodnutím, kterým správní orgán rozhodl v mezích své zákonné pravomoci v soukromoprávní věci, a že městský soud postupoval správně, pokud tuto žalobu odmítl a stěžovatele současně poučil o možnosti podat žalobu podle části páté občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) u příslušného okresního soudu.

Poté žalobci podali návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Navrhli, aby zvláštní senát rozhodl o tomto sporu tak, že příslušným v předmětné věci rozhodnout je soud ve správním soudnictví a že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, čj. 7 As 56/2015 - 29, a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2015, čj. 10 A 162/2014 - 33, se v plném rozsahu zrušují. Jako strany tvrzeného kompetenčního sporu označili Nejvyšší správní soud, Městský soud v Praze a Obvodní soud pro Prahu 1. Navrhovatelé jsou toho názoru, že *„zátímco podle současné právní úpravy vzniká nárok na náhradu za znárodněný majetek již ze zákona, takže rozhodování o náhradě se omezuje toliko na rozhodování o její výši, pak podle dekretu č. 101/1945 Sb. je třeba o vzniku nároku nejprve rozhodnout samostatným rozhodnutím vydaným dle § 11 odst. 1 a teprve poté rozhodnout o výši náhrady výměrem dle § 11 odst. 4 citovaného dekretu; o náhradě za znárodněný majetek se tedy vedou postupně dvě řízení, přičemž soukromoprávní charakter má až navazující řízení o vydání výměru o náhradě ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 dekretu č. 101/1945 Sb.“*

Zvláštní senát se nejprve zabýval podmínkami, za nichž může věc projednat a rozhodnout o ní.

Vznikne-li kladný nebo záporný kompetenční spor o pravomoc nebo věcnou příslušnost k vydání rozhodnutí, rozhodne zvláštní senát o tom, kdo je příslušný vydat rozhodnutí uvedené v návrhu na zahájení řízení. Kladným kompetenčním sporem je podle § 1 odst. 2 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů spor, v němž si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí. Záporný kompetenční spor dle téhož ustanovení nastává tehdy, jestliže v totožné věci individuálně určených účastníků strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí.

Stranami kompetenčního sporu jsou dle § 1 odst. 1 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů buď soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy, nebo soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Z obsahu návrhu je patrné, že tvrzený spor spočívá v právním hodnocení otázky, kdo je příslušný rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí ministra financí, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí žalované o zamítnutí žádosti žalobců týkající se náhrady za znárodněný majetek podle dekretu č. 101/1945 Sb., tj. zda je uvedené rozhodnutí soukromoprávní povahy. Spor tohoto charakteru, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát, však může vzniknout pouze mezi soudem rozhodujícím v občanském soudním řízení a soudem rozhodujícím ve správním soudnictví.

Z návrhu žalobců by se snad mohlo zdát, že v uvedené věci vznikl kompetenční spor mezi Městským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem na jedné straně a Obvodním soudem pro Prahu 1 na straně druhé, u něhož mají žalobci dle poučení městského soudu podat žalobu. Správní soud (Městský soud v Praze) již svoji pravomoc popřel. Žalobci však v návrhu na zahájení řízení o kompetenčním sporu neuvedli, zda u Obvodního soudu pro Prahu 1 žalobu podle § 244 a násl. o. s. ř. podali a zda rovněž obvodní soud popřel svou pravomoc vydat rozhodnutí ve věci.

Teprve po podání takové žaloby by o své pravomoci uvážil i soud rozhodující v občanském soudním řízení. Až poté by vyšlo najevo, zda je tu zapotřebí rozhodnutí zvláštního senátu. Nelze se totiž obracet na zvláštní senát, dokud soud nevyčerpal zákonem předepsané možnosti postupu. Projevuje se zde i zásada ekonomie řízení: není vyloučeno, že poté, co správní soud žalobu odmítne, účastník zůstane nečinný. Rozhodnutí, jímž se určuje pravomoc, by pak zůstalo jen prázdným aktem. Především však žalobci nemohou předjímat závěr soudu rozhodujícího v občanském soudním řízení o jeho vlastní pravomoci. Pokud soud rozhodující v občanském soudním řízení věc projedná o své vůli, rozhodování zvláštního senátu tu nemá místa.

Zvláštní senát se proto přípisem ze dne 11. 12. 2015, čj. Konf 27/2015 - 43, dotázal Obvodního soudu pro Prahu 1, zda u něj žalobci podali žalobu v předložené věci. Obvodní soud potvrdil, že takovou žalobu obdržel a že věc vede pod sp. zn. 26 C 13/2015 a doposud v ní nevydal žádné rozhodnutí. Z ničeho (z návrhu žalobců ani z vyjádření obvodního soudu) neplyne, že by obvodní soud svou pravomoc rozhodovat v dané věci popřel. Domnívají-li se žalobci, že obvodní soud by žalobu neměl věcně projednávat, je namístě, aby tyto skutečnosti namítali u obvodního soudu. Bude potom na něm, jak se s těmito námitkami vypořádá.

V souladu se shora uvedeným je nepochybné, že v souzené věci dosud nevznikl kompetenční spor, k jehož řešení by byl povolán zvláštní senát. Zvláštní senát proto návrh odmítl jako předčasný, a to za přiměřeného použití ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 4 zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. února 2016

JUDr. Michal Mazanec  
předseda zvláštního senátu